

BLAZSE KONESZKI VERSEI

REUMA

Egy angyal kalapáccsal veri a jobb térdemet.
— Nem azért ütlek, hogy meggyógyítsalak —
mondja.
— Azért ütlek, mert ezt mondták, megparancsolták.
Mehagyták, hogy csak üssek, vágjak, püföljek,
s mind csak egyazon helyre, napokig, évekig.
Elfáradtam már ettől az egyhangú tennivalótól.
Bocsáss meg, kérlek, hogyha fáj.

HAMUPIPÓKE

Egy falusi árva lány ábrándjaiban éltem ott először,
mert ábrándozni kellett. Lenézett Hamupipóke volt.
Édesanyám, milyen messze vagyunk, milyen közel vagyunk!

Engem, kicsinyt, még szoptattak, kint a mezőn, egy árnyas szil
[alatt,
aratáskor meg kéve oldalában.

Édesanyám, milyen messze vagyunk, milyen közel vagyunk!

Úgy hordozlak, ahogy hordtál engem, beleszakadva,
s falusi levegőnkből egy morzsányit itt őrzök még, beszívva,
hagy fájjon.

Édesanyám, milyen messze vagyunk, milyen közel vagyunk.

KUMANOVO

Azt hittem, hogy járunk majd rendületlenül Kumanovóba,
 telente bár — kumanovói kolbászra,
 márciusban bár — mikor báránypacal van,
 vagy bár a György-napi cigánybúcsúba . . .
 Azt hittem, hogy teljesen nem is állhat semmi utunkba,
 olyan tiszta e szándék;
 se a Karadagról lengő késő őszi ködök,
 se hordáskor a messzi szekérsorok,
 vagy legyen bármi más — ember, vad, zimankó.
 Így képzeltem én ezt, és most magam sem tudok eligazodni
 ezen: abba a városba már nem kívánkozom,
 épp csak sajog bennem valami Kumanovo iránt.
 Nem tudom, mit sajnáljak jobban, barátaim,
 azt-e, hogy akaratom lankadott,
 vagy azt, hogy a tiétek nem volt elég erős.

ÓRA

A szomszédban éppen elzárták a rádiót,
 és ebben a beállt, furcsa csöndben
 meghallottam a szekrénykén az órát.
 Olyan egyenletesen járt, akár a
 varrógép ketyegése.
 Nyugtalanná lettem: hát egész idő alatt
 csak azt a hímzett jegykendőt csináltam,
 amilyent azelőtt
 legények hordtak büszkén a szivarzsebükben?!
 Nyugtalanná lettem, amióta ez az iszony
 a csontjaimba kúszott.

HÁROM TESTES NŐ

Három testes nő úszott be a tóba.
 Három síkos hal az áttetsző tó vizében.

A három testes nő három vízi barázdát szánt,
 ahogy ütemesen villan s merül mélybe a karjuk;
 ahogy csípejük élvezi mindezt,
 s ahogy csecserészi őket a hullám,
 mióta magukat a vízbe vetették.
 Hosszan figyelem, valahányszor lendül a jobbjuk
 s valahányszor taszítanak a ballal.
 Hosszan figyelem a két-két mellnek, lábfejüknek,
 combjaiknak szelíd rezzenéseit a vízben.
 És bár az idő megállt, csak bámulom őket mihaszna,
 őket, akik már messze vannak tőlem,
 s akiket már utol nem érhetek.

A három testes nő hanyatt terült amott,
 pihenek még, s elszunnyadnak majd azután.
 Tekintetük most föl az égboltra irányul,
 testük a csillámló tó káprázatába olvad.
 Akár a pikkelyes halak.
 Még az is elhatol hozzám, gyöngyként szétpergő kacagásuk.
 Mintha láthatatlan háló feszülne onnan, eddig,
 érthető felindulással várom, hogy visszatérjenek.

EMLÉK

Most már öreg vagy,
 most már nem érsz egy lyukas fityinget,
 elfonnyadtál,
 én meg nem tudom magamnak megbocsátani,
 hogy nem borodat ittam, hanem a magamét,
 nem fértem közel fénylő alakodhoz,
 pedig megtehettem volna.
 Erőd, mely varázserőül
 kínálkozott,
 most kék égbolton fehér felhő — emlékeimben
 [úszik,
 és mindez már a múlté,
 és többé semmi sincs már,
 csupán a halvány sejtelem maradt,

hogy kedves voltál nekem.
 Most már öreg vagyok,
 s költögetném a testem, de nem ér fabatkát —
 fáradtan emlékszik rád az erőm.

BÚCSÚZÁS PÁRIZSTÓL

Tenyerem végighaladt szobám falának érdes bőrére,
 s azt súgtam: Isten veled, szép lassan haldokoljál.
 Megérintettem a parki vaskerítést,
 és azt súgtam: Isten veled, szép lassan haldokoljál.
 Megsimítottam, tévetegen, a bokrok bongyor haját,
 és súgtam: Isten veletek, szép lassan haldokoljatok.
 Pillantásom a vakítóan kék égre fölvetettem,
 és azt súgtam: Isten veled, szép lassan haldokoljál,
 majd én megőrizem emlékedet.

LEPKE

Törődöl is te azzal, amiket néha mesélek,
 tudni sem akarod, kinek vagyok elkötelezve,
 az öntudatommal, s ahogy a világot magamba oldom.
 Nem foglalkoztat más, csak a rangod meg a szépség.

Az sem érdekel, miféle magból származom, pedig kilombozott
 s azt sem hiszed, hogy más közelítést igényel a fény meg az
 [az sajna,
 [árnyék.

Mit is mondhatnak neked az én sajátos nézőpontjaim
 és szemléletem?
 Nem féltesz te mást, csak a szépséged meg a rangod.

Valahonnan előtör irántad érzett szenvedélyem,
 s nem lehet az, hogy nem érzed át hevét e sodró árnak,
 s hogyha szánt is egy-két barázdát, nem ellenkezel —
 riadtan őrzöd szépséged és a rangod.

Érzed-e hát azoknak a fekete gyökereknek a mélységét,
melyek táplálnak, s a nyár nyugalmas árnyait,
vagy hogy az ágak nem csak a szél akaratára susognak;
érzed-e, ha ennyire félsz?
Hát a te akaratod miből áll, kiáltom!

Úgy telepedsz le, mint kiszáradt fatörzsre lepke.

FEHÉR Ferenc fordításai